

vergadering **C214 – CUL28**

zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 28 mei 2013

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de locatie van het toeristisch informatiepunt USE-IT in Brussel - 1218 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Elisabeth Meuleman tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de beslissing om de steun voor gezondheidsvakanties voor kinderen uit Tsjernobyl en ex-Joegoslavië af te schaffen - 1556 (2012-2013)	5
Vraag om uitleg van mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de ondersteuning voor jeugdculturele zones - 1626 (2012-2013)	8
Vraag om uitleg van mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over een proefproject betreffende een jeugdbeweging voor jongeren van allochtone origine - 1695 (2012-2013)	
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de jeugdbeweging voor allochtonen - 1700 (2012-2013)	
Interpellatie van de heer Chris Janssens tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het door de Vlaamse overheid gesubsidieerde proefproject met een allochtone jeugdbeweging in Antwerpen - 98 (2012-2013)	
Interpellatie van de heer Chris Janssens tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het door de Vlaamse overheid gesubsidieerde proefproject met een allochtone jeugdbeweging in Antwerpen - 99 (2012-2013)	10
Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de evaluatie van de proeftuinen Jeugd uit het Participatiedecreet - 1735 (2012-2013)	23

■

Voorzitter: de heer Philippe De Coene

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de locatie van het toeristisch informatiepunt USE-IT in Brussel - 1218 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, minister, collega's, mijn vraag gaat over de toekomst van het informatiepunt USE-IT in onze hoofdstad. Om jongeren, vooral uit het buitenland, wegwijs te maken in Brussel werd een aantal jaar geleden een informatiepunt opgericht dat zich vooral richt op jonge budgetreizigers. USE-IT is vandaag ingeplant in het hart van de hoofdstad, aan de Steenkoolkaai. Daar kunnen deze toeristen op een laagdrempelige manier allerhande toeristische informatie krijgen. USE-IT is vandaag niet alleen belangrijk voor Brussel, maar het kan ook als een soort toegangspoort fungeren voor de rest van Vlaanderen en voor een aantal Vlaamse steden in het bijzonder.

In het verleden was USE-IT gevestigd in het Monnaie House, dat vandaag Muntpunt heet, en later in de Greepstraat. USE-IT kreeg in de beleidsperiode 2010-2012 123.000 euro per jaar en was erkend als vereniging die participatie en informatie bevordert, wat een onderdeel is – of misschien moet ik zeggen: was – van het decreet Vlaams Jeugdbeleid. Naast de 123.000 euro kreeg USE-IT nog andere middelen, onder meer 200.000 euro van Toerisme Vlaanderen.

Alle organisaties die onder dit decreet vallen – en misschien moet ik hier zeggen: vielen – konden tot einde mei 2012 een nieuw beleidsplan indienen. Dat beleidsplan zou gewoon worden behandeld door de afdeling Jeugd. De betrokken verenigingen zouden bericht krijgen of ze opnieuw erkend en gesubsidieerd werden in een volgende beleidsperiode.

Tot nu toe heb ik nog geen informatie op de website van de afdeling Jeugd gevonden over USE-IT voor 2013 en volgende jaren. Ik las een paar weken geleden in de krant dat USE-IT blijkbaar ook geen nieuwe subsidieaanvraag had ingediend omdat het Vlaams decreet Jeugdwerk zodanig veranderd was dat de organisatie vreesde er totaal niet meer in te passen.

Een stuk van mijn vraag gaat over de bezoekerscijfers, maar daar ga ik nu over, het is niet de kern van het verhaal. Misschien moet ik wel zeggen dat de laatste maanden opnieuw bleek dat USE-IT zeker een groot potentieel heeft en dat het informatiepunt veel jonge mensen kan helpen in Brussel en soms in Vlaanderen.

Ik ondervroeg een paar maanden geleden de Vlaamse minister van Toerisme, Geert Bourgeois, over de toekomst van USE-IT wegens de link met Toerisme Vlaanderen. Ik vroeg hem onder andere of hij een stand van zaken kon geven inzake de huisvesting van USE-IT en of de aanwezigheid van USE-IT in Brussel ook op lange termijn verzekerd is. Zijn antwoord was het volgende, dat is trouwens ook de reden voor deze vraag om uitleg vandaag. Hij zei: "Voor de huidige locatie in de Steenkoolkaai heeft USE-IT een huurcontract gesloten tot eind 2014. De structurele financiering voor de vzw vanuit de afdeling Jeugd van de Vlaamse Gemeenschap loopt af eind 2013. Financieel zal dus in ieder geval moeten bekeken worden hoe de huisvesting van het USE-IT initiatief in Brussel verder kan worden gegarandeerd." Er is met andere woorden wat onduidelijkheid over de toekomst van USE-IT in Brussel, over de locatie, maar misschien ook over het voortbestaan ervan op zich. Ik ben een groot pleitbezorger van USE-IT in Brussel, ik ben dus wat bekommerd.

Minister, kunt u me zeggen of USE-IT een dossier indiende voor 2013 en de volgende jaren? Werd op die aanvraag ingegaan? Zo ja, voor welk bedrag en voor welke periode?

Hoe evalueert de afdeling Jeugd de werking van USE-IT in Brussel?

Indien het zo zou zijn dat de toekomst van USE-IT in Brussel onzeker zou zijn inzake locatie, maar misschien ook inzake de verdere werking, bestaat er dan vandaag overleg tussen de

afdeling Jeugd, USE-IT en de eigenaar van het gebouw om de toekomst van de huisvesting van USE-IT te bekijken?

Bent u, eventueel samen met de minister van Toerisme, vandaag al aan het kijken naar een oplossing voor de huisvesting van USE-IT voor de periode na de huurovereenkomst? Zoals gezegd vervalt die huurovereenkomst immers tegen einde 2014.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, dames en heren, de vzw Tourist Information for Young People, die luistert naar de merknaam USE-IT, wordt in 2013 gesubsidieerd voor een bedrag van 123.000 euro. Als gevolg van de inwerkingtreding van het decreet Vernieuwd Jeugd- en Kinderrechtenbeleid hebben we als overgangsmaatregel alle lopende subsidieovereenkomsten voor de periode 2010-2012 met een jaar verlengd, dat weet u. De vereniging diende daarvoor een jaaractieplan in.

USE-IT heeft zelf aangegeven om vanaf 2014 geen subsidies meer aan te vragen op basis van voornoemd decreet omdat het wist dat het er niet langer onder viel, iets wat USE-IT zelf heel begrijpelijk vond. USE-IT heeft ook geen beleidsnota meer ingediend, maar heeft ons laten weten – want we hebben heel goede contacten en USE-IT is heel erkentelijk voor de steun die ik eerst als Brussels minister en dan als Vlaams minister in de afgelopen jaren heb gegeven en voor het geloof in hun project – op zoek te zijn naar andere wegen om de werking vanaf 2014 te financieren.

In het algemeen beschouwt de afdeling Jeugd de verhuizing naar Brussel als positief. Er is een stijging van het aantal baliebezoekers. Er waren er meer dan 15.000 in 2011, waarvan bijna 80 procent jonger was dan 30 jaar. Dat heeft ook een positieve impact op de vrijwilligerswerking van de vereniging. Er is ook een digitaal stadspel dat ze in samenwerking met Br(ik) (Brussel & ik) hebben ontwikkeld en dat als bijzonder kwaliteitsvol werd beoordeeld. Er is ook het stadsplan voor nieuwkomers ontwikkeld, samen met Onthaalbureau Inburgering Brussel (bon) en Br(ik). Voor 2012 werden we in afwachting van het jaarverslag al tussentijds geïnformeerd over de realisatie van een stadsplan voor personen met een beperking. Ook dat kan rekenen op veel bijval van de doelgroep.

Vanuit de afdeling Jeugd is er niet meer voorzien in overleg tussen de vereniging en de afdeling Jeugd over de huisvesting van de vereniging aangezien er geen dossier meer is ingediend voor 2014. Als minister van Brussel veeleer dan als minister van Jeugd heb ik wel contacten met hen. Zij bewandelen een aantal pistes die wij kennen maar waar we nu nog niet veel kunnen zeggen en die reële mogelijkheden inhouden. We blijven dat verder opvolgen. Het is natuurlijk in eerste instantie de vereniging zelf die daar verantwoordelijkheid voor is. Daar waar mogelijk helpen we echter. Wanneer er eventueel op een of andere manier ondersteuning vanuit een ander petje nodig is, dan kunnen we dat bekijken, maar zonder dat ik dat vandaag kan toezeggen.

Wij zijn het project USE-IT genegen geweest en wij blijven dat ook. Wij ondersteunen dit niet verder vanuit Jeugd. Het is nu aan hen om nieuwe middelen te zoeken. Ze zijn daarmee bezig. Waar mogelijk zal ik helpen, niet als minister van Jeugd maar als minister van Brussel.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik begrijp dat USE-IT zelf op zoek gaat naar andere wegen om een stuk financiering te krijgen, namelijk die 123.000 euro die wegvalt. Ik veronderstel dat die andere wegen om financiering te krijgen, wellicht publieke wegen zullen zijn. Ik denk dat zij sowieso zullen aankloppen bij een of andere overheid om middelen te krijgen en die financiering voort te zetten.

Het is in deze zaak gemakkelijk dat u de twee petjes draagt. Ik ben dan ook verheugd dat u als minister van Brussel wel gesprekken hebt met USE-IT met de bedoeling om tot een oplossing te komen zodat zij ook na 2013 hun werking kunnen voortzetten.

Ik heb ook begrepen dat u al een aantal concrete pistes bewandelt, maar dat u daar niet op vooruit kunt lopen. Ik zal u daar als minister van Brussel niet verder over ondervragen in een andere commissie. Ik hoop alleen uit de grond van mijn hart dat u de appreciatie die u uitspreekt voor USE-IT en die wordt gedeeld door heel veel mensen in Brussel, concreet kunt maken via verdere steun aan USE-IT tijdens de volgende jaren, eventueel vanuit een andere bevoegdheid dan Jeugd. Heel wat jonge mensen in heel Europa zouden daar maar wat blij mee zijn. Ik ben dan ook verheugd over het antwoord dat u me vandaag hebt gegeven, en ook over de toon van uw antwoord, waarin u zegt dat u USE-IT hebt gesteund, dat ook nu doet en dat zult blijven doen, eventueel in een andere hoedanigheid, wat irrelevant is voor de organisatie zelf.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Elisabeth Meuleman tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de beslissing om de steun voor gezondheidsvakanties voor kinderen uit Tsjernobyl en ex-Joegoslavië af te schaffen

- 1556 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Minister, op maandag 29 april konden we in verschillende kranten lezen dat u van plan bent om de subsidies voor Vlaamse vzw's die zich inzetten voor gezondheidsvakanties voor kinderen uit de besmette zone rond de kerncentrale van Tsjernobyl, te schrappen. Ook voor soortgelijke initiatieven voor kinderen uit ex-Joegoslavië worden Vlaamse middelen teruggeschroefd. Dat geldt moet naar jongeren van bij ons gaan want hier zijn ook grote noden, zo redeneerde u. Dat is een redenering die ik persoonlijk moeilijk kan volgen.

Natuurlijk moet er voldoende geld gaan naar kansarme jongeren in eigen land maar dat kan toch geen reden zijn om alle steun te schrappen aan solidariteitsacties met Oost-Europa, voor kinderen die het nog veel slechter hebben, en dat uitgerekend op de 27e verjaardag van de kernramp van Tsjernobyl. Daardoor lijkt het alsof deze regering en minister internationale solidariteit niet belangrijk vinden en weinig of geen begrip hebben voor de problemen van de mensen die leven in de radioactief besmette zone rond de oude kerncentrale of in vroegere oorlogsgebieden. Als we die redenering doortrekken, kunnen we meteen alle ontwikkelingshulp afschaffen.

Uit onderzoek blijkt dat het gehalte aan radioactief cesium-137 in het lichaam van de kinderen voor meer dan de helft afneemt als ze een maand in Vlaanderen verblijven en gezond niet-besmet voedsel te eten krijgen. De problemen in de wijde omgeving van Tsjernobyl zijn nog lang niet opgelost. Bij recente overstromingen in het gebied stelde men opnieuw vast dat het water de veilige stralingsnorm overschrijdt. Ook in de Balkan zijn de spanningen tussen etnische groepen nog steeds niet opgelost. Zowel in Oekraïne, Wit-Rusland als in de Balkan is de armoede van gezinnen en kinderen nog altijd stukken groter dan hier bij ons. Alleen daarom al is dit soort vakanties voor deze kinderen een buitenkans.

De betrokken verenigingen getuigen dat er voldoende kinderen kandidaat blijven voor zo'n gezondheidsvakantie en dat er ook voldoende Vlaamse gastgezinnen klaar staan om hen op te vangen. Maar de verenigingen kunnen niet voor alle kosten alleen opdraaien. Ze worden zelf geconfronteerd met stijgende kosten, zoals duurdere bussen, waardoor het water hun soms aan de lippen komt.

Een rijke regio als Vlaanderen mag toch niet gaan bekibbelen op dit soort internationale solidariteitsacties. Dan toont Vlaanderen zich op zijn smalst. Op de inspanningen van veel

gewone Vlaamse gezinnen die wel hun hart openstellen voor de miserie van over de grenzen, wordt dan cynisch neergekeken. Dat kan of mag toch niet de bedoeling zijn.

Minister, kunt u die beslissing niet herzien? Als u wilt vermijden dat geld voor jeugdwerk bij ons onder druk komt te staan, kan dan geen oplossing gevonden worden elders binnen de Vlaamse begroting?

Als de steun voor deze verenigingen geschrapt wordt, naar welke initiatieven van bij ons zou dat geld in de toekomst dan wel gaan? Zijn daar geen alternatieve oplossingen te vinden?

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Minister, het klopt dat er nog altijd een probleem is in Tsjernobyl. Dat is nog niet voorbij. Nog steeds worden heel wat kinderen geboren met afwijkingen. Men denkt dat die aan de kernramp te wijten zijn.

Minister, ik kan toch begrip hebben voor uw beslissing, want ook de Vlaamse Regering zit krap bij kas, en er zijn nog heel veel noden en die moet u afwegen. In mijn onmiddellijke omgeving zijn er gezinnen die al jaren kinderen ontvangen uit Tsjernobyl en ze willen dat voortzetten en de kosten zelf betalen. Zo zullen die kinderen nog altijd op vakantie kunnen komen voor een maand of zes weken. Men moet natuurlijk keuzes maken.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Het was een vreemde berichtgeving. Ik heb helemaal geen nieuwe beslissing genomen, het was een uitvoering van een decreet dat overigens al een jaar eerder in het parlement was goedgekeurd. We hebben het decreet vernieuwd Vlaams jeugd- en kinderrechtenbeleid goedgekeurd in januari 2012. We hadden in maart 2012, dus ruim op tijd, de betrokken verenigingen individueel op de hoogte gebracht van de beslissingen. Die beslissing heeft dan ook niets te maken met het gegeven dat geld van jeugdwerk onder druk komt te staan, maar wel met het maken van andere keuzes, die ik niet alleen heb gemaakt, maar die het parlement samen met mij heeft gemaakt.

Bij de evaluatie van de projectlijn internationale humanitaire projecten viel op dat er toch een grote versnippering is, dat het aantal kinderen dat jaarlijks naar Vlaanderen komt, sterk daalt. We wisten ook dat een aantal experts de zin en het nut daarvan openlijk in vraag stelden. In sommige regio's waren wel twee tot drie verenigingen actief met dezelfde doelgroep, maar er was vooral een sterke daling van het aantal kinderen dat naar hier kwam.

Historisch gezien had dat inderdaad een relevantie: inspelen op het welzijn van kinderen uit gebieden die getroffen waren door een ecologische of humanitaire ramp. Alleen zijn deze activiteiten geen jeugdwerk in de zin van de decretaal gehanteerde definities. Nogmaals, dat zegt niets over de waarde van de vakantie voor de kinderen of het engagement van de gastgezinnen, integendeel. Maar het valt niet onder de definitie van jeugdwerk, dat we samen in het parlement hebben bepaald.

Natuurlijk blijven we geloven in het jeugdwerk en in internationale solidariteit. Dat gebeurt vandaag trouwens ook in heel wat projecten in het kader van de internationale koepelorganisaties waaraan ook Vlaamse jeugdorganisaties participeren, zoals de Fédération Internationale des Mouvements Catholiques d'Action Paroissale (FIMCAP) van de Chiro of het Mouvement International de la Jeunesse Agricole et Rurale Catholique (MIJARC) van de Katholieke Landelijke Jeugd (KLJ). Maar ook kleinschalige, lokale verenigingen zetten dergelijke projecten op.

Internationale samenwerking is een zaak van partnerschappen aangaan en opbouwen tussen Vlaamse en buitenlandse spelers. Hiervoor kunnen ze terecht binnen het kader van het Europese jeugdprogramma. Een aantal voorbeelden: twee jonge vrijwilligers uit Moldavië kwamen twee zomermaanden naar Antwerpen om te helpen met de jongeren in de instelling Wingerdbloei. Ze hebben outdooractiviteiten georganiseerd, hielpen reflecteren over

persoonlijke situaties, hebben informatie over Europa bijgebracht, respect gekregen voor elkaar enzovoort.

Een ander voorbeeld is de vorming 'The Way to a New Approach – The Continuation' in Bakuriani, Georgië. Dat is het vervolg van een vorming die onder dezelfde naam werd georganiseerd door 'The Knot' in Arkhangelsk, Rusland in september 2011. De vorming was gericht op de uitwisseling van werkwijzen en technieken door werkloze jongeren in onze samenleving.

Ook kunnen de Vlaamse jeugdverenigingen een beroep doen op de middelen die hen in toepassing van het decreet vernieuwd Vlaams jeugd- en kinderrechtenbeleid worden toegekend om dergelijke internationale projecten te realiseren. Zo sloot Formaat jeugdhuisfederatie een partnerschap voor twee jaar met de Zuid-Afrikaanse federatie van jeugdhuisen voor uitwisseling en opleiding van jeugdhuiswerkers. Zo startte in 2009 een internationaal samenwerkingsproject tussen het Vlaamse Kazou, Asociatia Grupurilor Locale de Tineret (AGLT), het Roemeense ministerie van Jeugd (MTS) en Somepro met uitwisseling van expertisekennis.

Er zijn wel degelijk internationale partnerschappen. Heel wat jongeren, zowel uit Vlaanderen als uit het buitenland, doen uitwisselingen en dat is vanuit het jeugdwerkperspectief een doeltreffender samenwerking. Bij de projecten rond Tsjernobyl was dit niet het geval: kinderen werden opgehaald in het rampgebied, na aankomst werden ze opgevangen in hun gastfamilie waar ze twee tot vier weken doorbrachten, om nadien opnieuw terug te keren naar hun land. Er was ook een familiedag waar alle gastgezinnen op werden uitgenodigd.

Mevrouw Meuleman, dat was helemaal geen nieuwe beslissing die ik van plan was te nemen. Het was een beslissing die dit parlement meer dan anderhalf jaar geleden met volheid van kennis in een decreet heeft genomen. Er is geen afbouw van de internationale werking. We blijven daarin geloven. Alleen is de definitie van jeugdwerk anders.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Minister, ik blijf het toch een spijtige zaak vinden. Uw antwoord is niet helemaal een antwoord op mijn vraag om uitleg. U geeft een bloemlezing van internationale partnerschappen. Uiteraard zullen er wel zaken zijn, maar dit gaat om een specifieke doelgroep en een specifiek probleem. Ik ben ervan overtuigd, en een aantal experts met mij, dat het goed is dat die kinderen hier een maand gezond voedsel eten, en een maand weg zijn uit die radioactieve zone. Dat blijkt toch grote gezondheidsbaten te hebben voor die kinderen, zeker de Tsjernobylkinderen.

Die organisaties doen veel meer dan alleen zorgen dat die kinderen hier kunnen verblijven, dus heeft dat ook andere voordelen. Meestal geven ze ook dingen mee aan die kinderen, zoals schoenen en kledij, die ginder dan worden verspreid.

Vlaanderen heeft een middenveld dat dit overneemt voor kinderen van bij ons. Denk aan Lions Clubs die zorgen voor kansarmen van bij ons. Die Vlaamse gezinnen vervulden die functie. Het is toch jammer dat dat wegvalt. Ik denk dat het nuttig werk was. Zeggen dat het voorbijgestreefd is, is toch een kaakslag voor die mensen, die er hebben op ingezet.

Het is ook de vraag van de kip of het ei. Hoe komt het dat er een daling is? Er wordt ook onvoldoende geïnvesteerd. De mensen werden ook geconfronteerd met veel duurdere buskosten. Zo werd het moeilijker om het rond te krijgen.

Over de versnippering hebt u wellicht gelijk. Er waren heel veel kleine organisaties bezig met allerlei initiatieven, maar dat had misschien op een andere manier kunnen worden aangepakt. Ik begrijp de redenering dat het een beslissing was en een gevolg van een decreet. Inderdaad werden de uitvloeisels daarvan mij nu pas duidelijk. Ik heb niet eerder ingeschat dat dat een van de gevolgen was, daarin geef ik u gelijk. Het is nu naar boven gekomen. Dan vind ik toch

dat het aan mij is om dat aan te kaarten, ook al heb ik het niet eerder gezien en had ik dat wel moeten zien.

Ik weet dat u nee zult zeggen, maar ik heb toch nog eens willen vragen om er iets aan te doen. We mogen er onze ogen niet voor sluiten. Ik vind het een spijtige beslissing.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de ondersteuning voor jeugdculturele zones - 1626 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Minister, een jeugdculturele zone is een omschrijving voor een plaats die jongeren creatieve mogelijkheden biedt voor ontmoeting en uitwisseling op tal van culturele en artistieke vlakken. Het is een laboratorium waar jongeren kansen krijgen om te experimenteren en nieuwe indrukken op te doen. Het is de vrije ruimte die tot verrassende resultaten en alternatieve denkprocessen kan leiden voor jongeren.

Niet zelden is de specifieke jeugdcultuur een deel van een grotere zone. Voorbeelden van deze zones vinden we vooral terug in de grote steden in Vlaanderen, bijvoorbeeld Antwerpen, Mechelen, Leuven. Een jeugdculturele zone is echter een ruim containerbegrip, dat zich niet in één hokje laat stoppen en een aanpak op verscheidene domeinen vereist.

In de conceptnota cultuureducatie 'Groeien in cultuur' ging u samen met de minister van Cultuur de mogelijkheden onderzoeken voor verdere ondersteuning of inspiratie van dergelijke vrijplaatsen in andere steden. Daarbij zou de focus niet enkel worden gelegd op de grotere steden, maar zou ook worden bekeken hoe en in welke mate de bestaande infrastructuur in kleinere gemeenten of steden ten dienste zou kunnen worden gesteld van jongeren. De rol van de overheid binnen dit ruime containerbegrip van de jeugdculturele zone is soms balanceren op een dunne koord, wat betreft ondersteuning, oprichting en het eigenlijke organische karakter van zo'n zone.

Minister, welke plaats en waarde geeft u binnen uw jeugdbeleid aan deze jeugdculturele zones? Binnen welk kader worden deze vandaag ondersteund en welke zijn de criteria waaraan de werking wordt afgetoetst? Wat is de stand van zaken van het onderzoek naar de verdere ontwikkeling en verspreiding van het concept 'jeugdculturele zone'? Hebt u al zicht op de mogelijkheden die kleinere steden of gemeenten kunnen bieden? In welke mate heeft het Agentschap voor Infrastructuur in het Onderwijs (AGION) inspiratie geboden? Gelooft u dat de overheid een leidende rol dient te spelen in de oprichting van nieuwe zones? Botst dit niet met het organische karakter dat eigen is aan een jeugdculturele zone? Hoe kunnen beide belangen met elkaar worden verzoend?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: In verschillende Europese steden ontstaan inderdaad open, creatieve experimenteerruimtes voor jongeren. In Vlaanderen hebben we de benaming 'jeugdculturele zone' gegeven, omdat het een nieuwe manier is waarop jongeren kansen krijgen of soms afdwingen om zichzelf te uiten, al dan niet artistiek of creatief. Het is een relatief nieuw begrip binnen het jeugdbeleid. De beleidsaandacht op Vlaams niveau is ontstaan bij mij vanuit de vaststelling dat er hier en daar plekken opduiken, zoals H30, Scheld'apen en het Openbaar Entrepot voor de Kunsten (OPEK), en vanuit de vaststelling dat kinderen en vooral jongeren vanuit heel Vlaanderen vragende partij zijn voor een plek of een ruimte voor hun eigen jeugdculturele en artistieke uitingen. Daarom wilden we het wat, hoe en waarom van een jeugdculturele zone onder de loep nemen.

Ik geloof dat jeugdculturele zones opportuniteiten bieden voor onze steden, onze jongeren, ons jeugdbeleid en ook ons cultuurbeleid. Jeugdculturele zones als nieuwe open dynamieken bieden kansen om jongeren uit kansengroepen op een actieve manier bij cultuur te betrekken. Daarom hebben we Dēmos via een beheersovereenkomst de opdracht gegeven om het concept verder te onderzoeken. In het voorjaar van 2014 zal ik samen met Dēmos een publicatie met visie en inspiratie voor lokale overheden, provincies, jeugd- en cultuurorganisaties voorstellen. Morgen is er het startschot van dit beleidstraject tijdens de Europese week van de Jeugd, met een studiedag in het OPEK. Op deze studiedag komen inspirerende voorbeelden uit binnen- en buitenland aan bod. Het is een samenwerking tussen mijn administratie, JINT, Dēmos, de provincie Vlaams-Brabant en Vitamine C.

Op dit moment hebben we binnen het Vlaamse jeugdbeleid geen rechtstreekse subsidie van jeugdculturele zones. Enkele organisaties die gesubsidieerd worden binnen het decreet zijn wel actief binnen wat men kan omschrijven als een jeugdculturele zone: Mooss/OPEK, Ladda/DOK. Indien zo'n zone ook een andere functie opneemt, bijvoorbeeld als werkplaats voor kunstenaars met een Vlaamse relevantie, kan ik mij voorstellen dat mijn collega, minister van Cultuur Schauvliege, ondersteuning biedt aan dergelijke werkingen, maar bij mijn weten doet zich dat vandaag nog niet echt voor op jeugdvlak. Het is dus vooral een lokale of bovenlokale aangelegenheid. Het is ook niet de bedoeling, denk ik, dat Vlaanderen in de plaats van een lokaal bestuur treedt. We moeten faciliteren, inspireren en stimuleren. Als minister maak ik het mogelijk dat lokale besturen en provincies kunnen inzetten op jeugdculturele zones, lokaal via het vernieuwd decreet, en via de bestuursakkoorden van de provincies.

Uw vraag naar de rol van de overheid is zeer terecht en pertinent. Het lijkt me niet aan de Vlaamse overheid, maar dat vraagt u ook niet, om zelf jeugdculturele zones op te richten. Nogmaals, dat is een lokale zaak. Met 'tips and tricks' moeten wij de nodige ondersteuning geven. Dat is ook wat wij op dit moment doen. Uiteraard kunnen de Vlaamse middelen die we nu al geven aan lokale besturen hier ook voor worden gebruikt, dat is op zich geen probleem.

Het agentschap AGIO en de cel stedenbeleid hebben het afgelopen jaar gewerkt aan onderzoeken rond de mogelijkheden van meervoudig gebruik van scholen en andere gebouwen in stedelijke context. De afdeling Jeugd volgde dit via een gemeenschappelijke werkgroep op. Voorlopig heeft dit werk echter nog niet meteen impact op het beleid rond jeugdculturele zones, al zijn er zeker en vast raakvlakken.

Kortom, jeugdculturele zones kunnen een manier zijn om ruimte en kansen te geven aan kinderen en jongeren. Dit is een taak van de lokale overheden en een zaak van de Vlaamse overheid. Wij inspireren, faciliteren en stimuleren, maar het is niet de bedoeling dat wij zelf jeugdculturele zones op lokaal vlak moeten oprichten.

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Dank u, minister. Ik ben blij dat de overheid de evolutie van deze zones zal opvolgen, en ik kijk uit waar u – in samenspraak – ondersteuning zult kunnen geven.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over een proefproject betreffende een jeugdbeweging voor jongeren van allochtone origine
- 1695 (2012-2013)

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de jeugdbeweging voor allochtonen
- 1700 (2012-2013)

Interpellatie van de heer Chris Janssens tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het door de Vlaamse overheid gesubsidieerde proefproject met een allochtone jeugdbeweging in Antwerpen
- 98 (2012-2013)

Interpellatie van de heer Chris Janssens tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het door de Vlaamse overheid gesubsidieerde proefproject met een allochtone jeugdbeweging in Antwerpen
- 99 (2012-2013)

De voorzitter: Mijnheer Janssens, u hebt een interpellatie ingediend zowel tot minister Smet als tot minister Bourgeois. Het Bureau heeft u daarin gevolgd. Minister Smet, gaat u het gecoördineerde antwoord geven?

Minister Pascal Smet: Inderdaad. We zijn het daarover eens.

De voorzitter: Mijnheer Janssens, u zult de interpellatie geen twee keer toelichten?

De heer Chris Janssens: Ik zal het één keer toelichten.

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: We vernamen in de pers dat in de Antwerpse districtsgemeente Borgerhout deze maand een jeugdbeweging voor jongeren van een andere origine start. Het gaat klaarblijkelijk om een proefproject dat financieel wordt gesteund door u, als minister van Jeugd. Volgens de berichten maakt u voor dit proefproject 25.000 euro vrij.

Het project wordt opgezet door het Platform Allochtone Jeugdwerkingen (PAJ) en wordt ondersteund door de klassieke jeugdbewegingen KSJ-KSA-VKSJ (Katholieke Studerende Jeugd, Katholieke Studenten Aktie en de Vrouwelijke Katholieke Studerende Jeugd). De jeugdbeweging richt zich in eerste instantie tot jongeren tussen 10 en 13 jaar. De volgende jaren willen ze er andere leeftijdsgroepen bij.

In een verklaring legt een medewerker van het platform uit dat er met de andere jeugdbewegingen zal worden samengewerkt om drempels weg te werken, en men tracht vanuit het proefproject te komen tot een universele jeugdbeweging waar iedereen zich thuis kan voelen.

Minister, begin vorig jaar is er in deze commissie ook gedebatteerd over de moeilijke toegang van kwetsbaren en moeilijk bereikbare jongeren tot de Vlaamse jeugdbewegingen. Op basis van persartikels werd toen de vrees gewekt dat de piste van een inclusief jeugdbeleid zou worden verlaten, en dat de kiem zou worden gelegd van een gesegregeerde samenleving.

Op basis van uw antwoord benadrukte mijn collega Willy Segers toen dat wij als N-VA bereid waren om mee te stappen in de denkoefening die moet leiden tot een betere integratie in onze traditionele jeugdverenigingen. We hadden al eerder aangegeven dat een volledig aparte jeugdbeweging voor moeilijk bereikbare jongeren ons niet de beste manier lijkt om de integratie te bevorderen. Integendeel, want dit zou alleen maar leiden tot meer aparte structuren en aparte organisaties. Dat lijkt ons geen goede manier van werken, maar toch

stellen we vast dat de instroom van allochtone jongeren moeilijk tot stand komt, en dan kan dit proefproject een tussenstap zijn tot een betere integratie in het reguliere jeugdwerk.

Minister, wat is precies de bedoeling van het proefproject? Wat is de finaliteit? Hoe moet die jeugdvereniging er precies uitzien? Hoe valt dit te rijmen met het principe dat we jeugdbewegingen zoveel mogelijk willen aanzetten om inclusief te werken? Hoe worden allochtone jongeren hierdoor aangezet om zich meer te integreren in het reguliere jeugdwerk?

Is de jeugdbeweging gemengd? Op welke locatie zal de jeugdbeweging activiteiten ontplooiën? Ik heb ondertussen bijkomende verklaringen gehoord, en daarom wil ik een aantal bijkomende vragen stellen. Als u deze vragen nu niet kunt beantwoorden, zal ik ze later als schriftelijke vraag stellen. Kunt u bevestigen dat de voertaal die jeugdbeweging enkel en alleen Nederlands is? Kunt u bevestigen dat het proefproject openstaat voor alle jongeren, en niet alleen voor jongeren van allochtone afkomst? Hoe en op welke termijn zal dit proefproject worden geëvalueerd? We vragen – gezien de gevoeligheid van het thema – dat dit project heel goed wordt opgevolgd.

Uiteraard moet elk initiatief de kans krijgen om te groeien, maar we moeten alles wel blijven monitoren. Als blijkt dat het proefproject niet de gewenste resultaten oplevert en dus niet bijdraagt tot een grotere integratie van allochtone jongeren in het reguliere jeugdwerk, dan moeten we daar nadien ook de conclusies durven uit te trekken.

Dit proefproject draait nu rond jongeren van 10 tot 13 jaar, maar toch lees ik al dat men erover denkt om de leeftijdsgroepen te verruimen, als het project aanslaat. Ik wil toch waakzaam zijn als men nog een jongere en oudere leeftijdsgroep toevoegt. Dan bestaat het gevaar dat jongeren niet meer zullen instromen in het reguliere jeugdwerk, maar een volledig parallel traject zullen afwerken in dit alternatief project. Dat kan echt de bedoeling niet zijn, de integratie in het bestaande jeugdwerk moet voorop staan.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Vorig jaar vond in de commissie Jeugd een boeiende discussie plaats over de uitspraken van de Vlaamse minister van Jeugd met betrekking tot het oprichten van een allochtone jeugdbeweging. De Raad van Europa had namelijk nogmaals aangegeven dat het Vlaamse jeugdwerk er maar niet in slaagt om Vlaamse en migrantenjongeren samen te brengen. Dat was natuurlijk geen nieuwe conclusie. Voorheen was uit studies en onderzoek ook al gebleken dat onze jeugdbewegingen nog steeds te weinig allochtonen en laaggeschoolden bereiken.

Minister, u baseerde uw idee voor een allochtone jeugdbeweging op het feit dat jongerenverenigingen zelf toegeven dat de toegang van migranten en nieuwe Belgen richting het klassieke jeugdwerk niet zo vlot verloopt en dat het niet evident is voor de traditionele jeugdbewegingen om dat tijt te keren. U stelde dan ook dat er moest worden nagedacht over een allochtone jeugdbeweging, maar dan wel onder de koepel van de al bestaande organisaties, met de bedoeling om jongeren vertrouwd te maken met het jeugdwerk en om af en toe tot een samenwerking te komen.

Nu is inderdaad bekend geraakt dat in Borgerhout een proefproject met een jeugdbeweging voor allochtone jongeren van start is gegaan. Het is een proefproject dat financieel ondersteund wordt door u, minister. Het project wordt opgezet door het Platform Allochtone Jeugdwerkingen en wordt ondersteund door de klassieke jeugdbewegingen.

Minister, kunt u meer toelichting geven bij het proefproject rond de jeugdbeweging voor allochtonen?

U stelde het volgende: “Het is de bedoeling om vanuit dit project tot een universele jeugdbeweging te komen, waarin iedereen zich thuis kan voelen.” Kunt u meer toelichting geven bij wat u verstaat onder ‘universele jeugdbeweging’? Bedoelt u daarmee een jeugdvereniging onder de koepel van de bestaande, traditionele organisaties of iets anders?

In hoeverre past dit proefproject binnen de zienswijze met betrekking tot het uitbouwen van netwerken en contacten tussen de traditionele jeugdbewegingen en verenigingen die werken met allochtone jongeren, om de integratie van die jongeren in de jeugdbewegingen te stimuleren?

De voorzitter: De heer Janssens heeft het woord.

De heer Chris Janssens: Minister, allereerst wil ik u feliciteren, niet met het onzalige idee van een aparte jeugdbeweging voor allochtonen, waarvan het kind nu de naam BorgerJong heeft gekregen en waar zelfs de bedenkers van de apartheid u om zouden benijden, maar met het overstag doen gaan van de coalitiepartners. Voor u en uw partij, de sp.a, is het evident dat dit initiatief niet gespeend is van enige electorale belangen. De CD&V heeft er mijns inziens weinig mee te winnen, maar van een partij als de N-VA, die dan bovendien nog eens de minister van Inburgering mag leveren in deze Vlaamse Regering, is dat voor mij onbegrijpelijk en onverklaarbaar.

Mijnheer Segers, ik verwijs naar het debat dat we hier vorig jaar in februari in de commissie hebben gevoerd. Minister, toen hebt u het idee gelanceerd van een aparte allochtone jeugdbeweging. Mijnheer Segers, u zei toen: “Deze visie op de jeugdbewegingen – dat is essentieel, vandaar deze interpellatie – staat volgens ons haaks op het Vlaamse inburgeringsbeleid. Daarenboven legt het de kiem voor een gesegregeerde samenleving. Dat is niet de bedoeling van een jeugdbeleid. Dat is niet de samenleving waar wij voor staan.”

Ook vandaag worden een aantal kritische of eerder pseudokritische vragen gesteld. Dat gaat natuurlijk niet op, collega's van de N-VA. Indien jullie deze kritiek ernstig menen, moeten jullie van dit feit, dit initiatief, deze subsidiëring van een aparte allochtone jeugdbeweging, een regeringszaak maken. Bovendien wil ik er nog eens op wijzen dat jullie, of in ieder geval de mandatarissen van jullie partijen, met een wel heel erg gespleten tong spreken. Want, wie schetst mijn verbazing toen ik een uitzending van ATV zag van nog niet zo lang geleden – ik kan het in Limburg niet kijken, maar gelukkig wel online – waar een debat werd gevoerd over BorgerJong. De Antwerpse schepen van Jeugd, een N-VA'ster, Nabilla Ait Daoud, kreeg het woord van de moderator en zei dat een dergelijk initiatief, een tussenstap zoals zij het noemde, evident was. Voor haar was er geen enkel probleem. De N-VA heeft dus een nogal gespleten tong, want in het schepencollege denkt men zus en in het Vlaams Parlement en de Vlaamse Regering zo.

Het resultaat ligt voor. Deze maand is er gestart met een pilootproject, dat in september zal worden geëvalueerd. Het is de bedoeling om vanuit dit project tot een zogenaamde ‘universele jeugdbeweging’ te komen, waarin iedereen zich thuis kan voelen. De jeugdbeweging richt zich in eerste instantie tot jongeren tussen tien en dertien jaar. De volgende jaren wil men er ook andere leeftijdsgroepen bij betrekken.

Minister, mijn eerste vraag overlapt voor een deel de vraag van mevrouw Werbrout. Wat bedoelt u nu precies met de doelstelling om vanuit een specifiek allochtone jeugdbeweging naar een ‘universele jeugdbeweging’ te evolueren? Hoe zal dat evolutieproces in de praktijk worden gerealiseerd?

In de beleidsbrieven Jeugd en ook in het decreet Lokaal en Provinciaal Jeugdbeleid wordt nadrukkelijk bepaald dat jongeren met een etnisch-culturele achtergrond in de bestaande Vlaamse jeugdbewegingen zouden worden geïntegreerd. Hoe rijmt u dat met het bestaan – en zelfs subsidiëren – van een exclusief allochtone jeugdbeweging? Hoe denkt u te kunnen bewerkstelligen dat deze allochtone jeugdbeweging ‘op termijn’ – welke termijn dat is, is niet duidelijk – zal opgaan in de reeds bestaande klassieke jeugdbewegingen? Hoe kunt u garanderen dat deze aparte jeugdbeweging geen ‘allochtoon eiland’ zal blijven?

Met de subsidiëring van een aparte jeugdbeweging lijkt de Vlaamse Regering de moeizaam verlopende integratie van een significant aantal voornamelijk niet-Europese allochtonen in onze gemeenschap te bestendigen en zelfs te belonen. De behoefte tot inburgering en

integratie wordt immers alleen maar kleiner naarmate bepaalde bevolkingsgroepen zich in aparte structuren terugtrekken. Hoe past dit proefproject in het inburgeringsbeleid van de Vlaamse Regering en in het bijzonder van minister Bourgeois? Ik heb hem dezelfde vraag gesteld, maar u zult een gecoördineerd antwoord geven.

Wordt dit initiatief door de hele Vlaamse Regering gedragen?

De voorzitter: De heer Mahassine heeft het woord.

De heer Chokri Mahassine: Voorzitter, minister, collega's, ik had zelf ook een vraag om uitleg ingediend, maar de vrije pinkstermaandag heeft ervoor gezorgd dat ik te laat was en daardoor werd mijn vraag afgewezen. Alleen al het feit dat zoveel collega's een vraag indienden, wijst toch op het grote belang, maar ook op de gevoeligheid van de materie. De kwestie ligt bij de ene al wat gevoeliger dan bij de andere, dat merk ik uit de betogen. Het is altijd plezant als zo'n scheldtirade, die wordt begonnen met een bepaalde gemeente of stad of om het even wat, heel duidelijk maakt hoe men er tegenover staat.

We kunnen de minister absoluut niet verwijten dat hij zijn belofte niet houdt, dat heeft de vorige spreker heel duidelijk gemaakt, de minister kondigde eerder al een initiatief aan. Jeugdbewegingen bereiken vooral Vlaamse autochtone jongeren en slagen er niet in om autochtonen en allochtonen bij elkaar te brengen, terwijl dat de doelstelling moet zijn. Ze bereiken vooral de middenklasse en sommige doelgroepen zijn daarin duidelijk ondervertegenwoordigd. Het moet een zorg zijn van ons om iedereen te bereiken.

Het verenigingsleven in Vlaanderen is heel rijk. We zijn daar terecht trots op, maar dit betekent niet dat we er geen kritische vragen over mogen stellen wanneer we zien dat een doelgroep, welke dat ook moge wezen, niet, slecht of maar deels wordt bereikt.

Collega's, het is duidelijk: onbekend is onbemind. Integratie betekent vooreerst dat men elkaar leert kennen en weet en leert waarderen hoe jeugd beweegt. Dat is de allereerste stap. Ik begrijp dat het de minister daarom te doen is, maar ik heb nog bijkomende vragen.

Minister, hoe gaat u de ervaringen van dit project delen binnen de jeugdsector? In uw beleidsbrief 2012-2013 is er sprake van een beleidsplan 'Diversiteit in het jeugdwerk'. Hoe ver staat u met dit plan?

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: Minister, ik wil het een beetje over een andere boeg gooien met mijn extra vragen. Ik vrees vooral voor het signaal dat hiermee wordt gegeven aan ouders en jongeren zelf. Tot nu hebben we vanuit de Vlaamse Gemeenschap altijd het signaal gegeven dat we werken aan inclusie en integratie. Het zou wel eens kunnen dat dergelijke in de media en in dit parlement opgepikte initiatieven de indruk wekken bij ouders en jongeren dat dit een beter model is, dat het vorige model gefaald heeft en dat we dan maar naar aparte structuren moeten gaan.

Ik vrees ook dat druk op andere beleidsniveaus of andere departementen, de gemeenten bijvoorbeeld, zal ontstaan om dit soort dingen ook te ondersteunen. We kennen in gemeenten al de vraag naar apart sporten, apart zwemmen, aparte begraafplaatsen. Als dat het model is dat we nastreven, zijn we veraf van de bedoelingen die we over de partijgrenzen en over grenzen van meerderheid en oppositie heen al jaren huldigen om een inclusieve maatschappij te creëren.

U bent ook minister van Onderwijs. Gelet op de leeftijdsgroep waar men op mikt, van 10 tot 13 jaar, lijkt het basisonderwijs, waar heel veel kinderen van verschillende afkomst samen op de schoolbanken zitten, in dezen van belang. Waarom de middelen aan een aparte jeugdbeweging geven? Waarom niet investeren, in dezelfde wijken of in dezelfde stad, in de verbetering van de toeleiding vanuit onderwijs naar jeugdbewegingen en in het uitnodigen van jeugdbewegingen op school om zo de kloof misschien te dichten?

Ik vroeg me ook af of uw collega van Sport en de diensten van de Vlaamse Gemeenschap die met sport bezig zijn, zeker met populaire sporten zoals voetbal of basket, waarvoor de beoogde jongerengroep in een aantal steden wel massaal voor komt opdagen, op plaatsen die niet apart gecreëerd zijn, maar waar jongeren van allerlei afkomst samen zitten, niet vinden dat daar ervaring aanwezig is die bruikbaar zou kunnen zijn voor de Vlaamse jeugdbewegingen.

Werden deze middelen niet beter gebruikt om bij jeugdwerk en onderwijs samenwerking te stimuleren en om vanuit de ervaring van de sportsector dingen te leren die jeugdbewegingen misschien hadden kunnen gebruiken om toch het model van ‘samen uit, samen thuis’ te huldigen door samen in de jeugdbeweging te zitten?

De voorzitter: Mevrouw De Ridder heeft het woord.

Mevrouw Annick De Ridder: Minister, ik heb al eerder in deze commissie gemerkt dat we vaak dezelfde opzet delen en dezelfde principes nastreven. Ik lees dat u in de diverse media stelt dat het uw opzet blijft dat jeugdverenigingen een afspiegeling zijn van de bevolking. Mijn partij is het daarmee eens.

Tijdens de diverse debatten die we in deze commissie al hebben gevoerd, is ook al gebleken dat de manier waarop dat gebeurt, soms verschilt. Ik ben ervan overtuigd dat dit ook nu zo is. De heer Mahassine heeft al gezegd dat het doel is om autochtonen en allochtonen samen te brengen in alle mogelijke verenigingen. Ik heb het voor de duidelijkheid niet over de niet-gesubsidieerde verenigingen – iedereen doet in zijn eigen verenigingsleven wat hij wil –: ik heb het wel over de gesubsidieerde verenigingen.

Een eerste probleem is de definitie. Niemand kan mij anno 2013 duidelijk en met enige voldoening zeggen wat de definitie is van allochtoon en autochtoon. Ik ken in mijn omgeving heel veel allochtonen die voor mijn part Antwerpenaar zijn. Misschien is het een beetje gevaarlijk om dat hier te pomen: Vlaming dan of Europeaan. Ik vind het heel gevaarlijk om puur op basis van huidskleur of etnische afkomst te bepalen of iemand een allochtoon of autochtoon is. Mijn grotere zorg bij dit debat is dat ik vrees dat u in uw nobel streven naar een verenigingsleven voor iedereen dat een afspiegeling is van de maatschappij, zult worden geconfronteerd met allerlei kleine etnische groeperingen die subsidies krijgen en die eigenlijk allochtone zelforganisaties zijn. Ik vrees dat zij zich zodanig in hun etniciteit zullen wentelen dat ze niet meer open zullen staan voor autochtonen en voor andere allochtonen. Ik zie graag één jeugdvereniging waar iedereen welkom is, met subsidies, zodat het leefbaar is, en niet, om het zo maar te noemen, de violistengroep of een muziekvereniging waar men Turken wil maar geen Koerden, en zeker geen Berbers, om maar te zwijgen over Joden. Misschien mogen de autochtonen nog binnen. Dat is voor mij een doembeeld. Dat is iets wat ik absoluut niet wil in deze maatschappij. Ik denk dat u dat ook niet wilt.

We zouden kunnen zeggen dat het gaat om een overgang, het wegwerken van een drempel, een tijdelijke situatie om de drempel te verlagen. Ik citeer uit de reactie van Chirojeugd Vlaanderen: “Aparte jeugdbewegingen opzetten betekent dat we het opgeven om te kiezen voor een maatschappij waarin we echt samenleven. Eerder dan aparte jeugdbewegingen wil Chirojeugd Vlaanderen meer ruimte om binnen bestaande groepen experimenten op te zetten en echt open te staan voor allochtone kinderen. Onze stadswerkingen in Brussel, Gent en Antwerpen tonen dat het wel degelijk kan om allochtone kinderen en jongeren te bereiken. 14 procent van de Chiroleden is van niet-Belgische afkomst.”

Minister, mijn vraag bij dit proefproject is hoe u omgaat met de eindbestemming die wij blijkbaar delen, met name een mix waar iedereen zich thuis voelt. Zullen allochtone jeugdverenigingen zich verplicht moeten openstellen voor iedereen? Zult u die bepaling laten opnemen? Zij werken met overheids geld en moeten op termijn een afspiegeling vormen van de maatschappij. Voor alle duidelijkheid, de uniforme blanke voetbalploeg waar men allochtonen weigert, kan ook niet. Daar ben ik heel formeel in. Hoe zal men ervoor zorgen

dat dit een overgangssituatie is? U hebt het over ontmoetingsmomenten en samenwerking. Zult u dat daar meetbaar in implementeren? Zult u de subsidies daarvan laten afhangen? Zult u zeggen dat het gaat om een overgangperiode van bijvoorbeeld drie of vijf jaar om die allochtonen mee in de jeugdwerking te trekken en dat u over vijf jaar een mix wilt? Niet alleen die allochtone zelforganisatie zal daarnaar streven, maar ook de scouts, de Chiro en iedereen die met overheidsmiddelen werkt.

Minister, hoe zorgt u ervoor dat voor mijn aanvoelen via deze zijsprong – dit is voor mij niet de ideale situatie – dit gemeenschappelijk doel van een gemengde afspiegeling van de maatschappij op termijn wordt bereikt, in plaats van die segregerende hokjes? Met dergelijke initiatieven bestaat het risico dat we daarin terechtkomen. En ik denk niet dat dit bedoeling is van wie dan ook in deze zaal vandaag.

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers: Ik word geciteerd in een van de vragen die hier zijn gesteld. Het gaat over een commissievergadering van februari vorig jaar. Als ik word geciteerd, dan voel ik me vereerd, maar ik zou wel graag volledig geciteerd worden.

Mijnheer Janssens, uw citaat beperkt zich tot de vraag die voorafging aan het debat. Het debat dat we toen hebben gevoerd, sprak boekdelen. U moet dan ook de conclusie vermelden die ik op het eind van het debat heb geformuleerd, met name dat wij dit als een tussenstap bekeken. De minister stelde het ook zo voor en ik citeer: “Mijn voorstel is niet om tot segregatie te komen. Het voorstel is net om tot een effectief gemengde jeugdbeweging te komen, maar ik stel vast dat de klassieke methode die we gebruiken, niet werkt.”

Ik herhaal het hele debat niet, dat kunt u nalezen. Het is precies over die vaststelling dat ik een andere uitspraak heb gedaan. Staat dit dan haaks op het integratiebeleid? Op deze manier niet, natuurlijk.

Uiteraard is dat verhaal in de pers aangekondigd. Er werden bepaalde uitlatingen in de mond van de minister gelegd, die hij in de commissie heeft weerlegd. Dat is een ander verhaal dan gespleten tongen en welke termen daar nog werden gebruikt. Ik sluit me volledig aan bij de vraag van mevrouw Godderis.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Ik heb geen vraag om uitleg ingediend, niet omdat het pinkstermaandag was, maar omdat ik vond dat de informatie die ik las over het initiatief in Borgerhout aansloot bij de conclusies van onze discussie van 28 februari 2012. Het lag ook in het verlengde van wat de minister toen had aangekondigd. Ik dacht dat dit in uitvoering van het beleid was, zoals aangekondigd was. Daarom zag ik geen reden om een vraag om uitleg in te dienen. Nu ik zie dat iedereen vragen stelt, dacht ik dat ik iets niet goed gelezen of gezien had en dat er meer aan de hand was dan ik had ingeschat. Wie weet, heb ik een inschattingsfout gemaakt.

Op het vlak van allochtone werking bestaat er al heel wat, het Steunpunt Allochtone Meisjes en Vrouwen (SAMV), het Platform Allochtone Jeugdwerkingen, het BINT-initiatief met Chiro in Brussel. Er is nu niet plots iets nieuws uit de lucht komen vallen, integendeel. In het verleden is al vastgesteld dat de erkende traditionele jeugdbewegingen heel wat inspanningen doen om zich open te stellen voor een publiek dat de weg naar hen nog niet heeft gevonden, maar dat dit niet van een leien dakje loopt. Men heeft van alles geprobeerd en af en toe werd men ontmoedigd omdat het succes uitbleef.

Op zich is het niet verkeerd dat mensen zich rond verschillende uitgangspunten in onze samenleving organiseren en iets op poten zetten. Dat kan bijvoorbeeld een gezamenlijke allochtone achtergrond zijn. Daar is op zich niets mis mee. Als er in een gemeente vergelijkbare initiatieven worden ingericht door het Davidsfonds, het Vermeylenfonds, het Willemsfonds en het Masereelfonds, dan is dat pluralisme, veelvormigheid. Laat die maar

samenwerken en dingen apart doen, dat is niet verkeerd. Woorden als apartheid gebruiken, is dan met een heel zware kar rijden voor zaken die het gevolg zijn van de vrijheid van vereniging in onze samenleving. Als mensen iets op poten zetten, hoeven we daar niet altijd de grote woorden voor uit de kast te halen.

Er werd hier een pleidooi gehouden voor een eenheidsjeugdbeweging. In de DDR had je de Freie Deutsche Jugend. Daar zat iedereen in en het werd ook door de overheid gesubsidieerd. Ik vind het helemaal geen stap vooruit als de overheid één systeem subsidieert. Als je dan één organisatie hebt, is de volgende stap neutraliteit, geen hoofddoeken, geen keppeltjes, geen kruisen. Zo komen we stilaan in een ongezonde situatie terecht.

Het is goed dat de traditionele jeugdbewegingen en nieuwe initiatieven allemaal een kans krijgen, en dat ze kans maken op subsidiëring als ze voldoen aan de criteria inzake kwaliteit. Voor de rest moeten we wat vertrouwen hebben. Het is een vorm van integratie dat mensen kiezen voor een jeugdbeweging. Vlaanderen is een voortrekker en we hebben een lange traditie als je het op wereldniveau bekijkt. De vormen en emanciperende waarden zoals wij die kennen, bestaan in veel andere landen niet. Het feit dat men de stap zet om jeugdbewegingen, jeugdverenigingen, jeugdhuizen te organiseren, is een vorm van integratie en inburgering.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Mijnheer Kennes, u hebt gelijk. Er zit wel enige continuïteit in wat ik zeg en denk en doe. Dat is ook wat we hebben gedaan. We hebben goed geluisterd naar het jeugdwerk. We weten dat het jeugdwerk divers is in zijn aanbod, en dat het wat minder divers is in de deelname aan dat aanbod. Dat is een vaststelling, dat is geen oordeel. Ik ben er voorstander van dat kinderen en jongeren elkaar ontmoeten. Vaak is die ontmoeting gebonden aan de school of de buurt, en niet zelden ook aan de sociaal-economische en/of culturele achtergrond van de ouders.

Ik merk dat, met uitzondering van sport en af en toe amateurkunsten, het blanke middenklassekind dat in een gemengde stadsbuurt woont, met andere blanke stadskinderen uit andere buurten in eenzelfde scoutsgroep zit, en niet in de Werking voor maatschappelijk kwetsbare jeugd (WMKJ) om de hoek. Het is een vaststelling, geen oordeel.

De reden is vaak dat die ouders zelf scout zijn geweest, en de waarde ervan kennen, erkennen en doorgeven, en de ouders van de kinderen die wel naar de WMKJ gaan, niet. We geven allemaal onze referentiekaders door aan onze kinderen, en de referentiekaders van de jeugdbeweging zijn vaak niet die van allochtone ouders. Het omgekeerde is ook waar: de WMKJ om de hoek lijkt niet te appelleren aan de referentiekaders van blanke middenklasseouders. Dat is opnieuw een vaststelling en geen oordeel.

Het was net die vaststelling die de inspiratie was voor mijn oproep vorig jaar naar aanleiding van het rapport van de Raad van Europa over ons jeugdwerk. Het is dan ook wat vreemd dat de bestaande scheidingslijnen in het jeugdwerk nauwelijks voor verontwaardiging zorgen, en een project om die scheidingslijnen te doorbreken dat wel doet. Niemand ontkent de kracht van de jeugdbeweging als een informele leerschool op het vlak van sociale vaardigheden, democratische principes en ondernemingszin.

Ik wil dat zoveel mogelijk kinderen toegang krijgen tot die vaardigheden. Dat is voor mij de essentie van integratie. Er wordt, via beleidsovereenkomsten, proeftuinen, projecten enzovoort al twintig jaar ingezet op toeleiding naar bestaande voorzieningen. Ook de jeugdbewegingen zelf deden dat en doen dat, met veel engagement en energie, maar met veel te weinig effect, wat ze zelf ook erkennen.

Hun vaststelling was de aanleiding om een oproep te doen voor een specifiek project 'allochtone jeugdbeweging'. Het is een alternatieve manier om uiteindelijk tot jeugdbewegingen te komen voor iedereen. Een jeugdbeweging moet inderdaad een

weerspiegeling zijn van de samenleving, net zoals een school. Net zoals we in het onderwijs een pilootproject concentratiescholen opgestart zijn in Brussel, Gent, Antwerpen en de mijnstreek, niet om de lat lager te leggen, maar om te zoeken naar nieuwe trainingsmethodes om over de lat te geraken waar nu te veel allochtone kinderen onder blijven of tegenaan botsen, voelden wij dat dit voor jeugdwerk ook moest gebeuren.

Uiteraard zal dat – tussen aanhalingstekens – ‘allochtoon’ jeugdwerk niet leiden tot een soort apartheid. Dat is te zot om los te lopen. U kunt veel denken, maar niet dat ik zoiets zou doen. Ik weet niet waar u allemaal van droomt, maar het is in elk geval niet mijn droom en ik zet ook geen stappen in die richting.

Het PAJ, als koepelorganisatie van allochtone jongerenverenigingen en vooral succesvol in Antwerpen, toont dat trouwens ook aan. Zij zijn het net die met KSJ, KSA en VKSJ de handen in elkaar slaan. Ik wil hen uitdrukkelijk danken voor dat engagement, want het is een maatschappelijk engagement in de werkelijke zin van het woord. Ze willen een nieuw model jeugdbeweging ontwikkelen dat is aangepast aan een diverse grootstedelijke context. Het resultaat is een pilootproject dat proefdraait vanaf 19 mei 2013 en van start gaat vanaf september 2013. Op basis van dit project willen PAJ en KSJ-KSA-VKSJ nieuwe methodieken en instrumenten ontwikkelen die ook andere jeugdbewegingen kunnen gebruiken. Op die manier hoop ik dat er uiteindelijk jeugdbewegingen ontstaan die iedereen bereiken, los van herkomst.

Dit project wil de methodiek van de jeugdbewegingen koppelen aan de dynamiek van de zelforganisaties. Zelforganisaties bestaan al. *(Opmerkingen van mevrouw Annick De Ridder)*

Ik richt me niet tot u in het bijzonder, mevrouw De Ridder. U hoeft zich niet aangesproken te voelen.

Het is een manier om jonge stedelijke nieuwe-Belgenkinderen en -jongeren te laten genieten van het spelplezier en van de ontwikkelingskansen die jeugdbewegingen bieden. Omgekeerd kan dit project ook de klassieke jeugdbewegingen inspireren om zich open te stellen voor deze groep kinderen en jongeren van de stad.

Concreet hebben we twee strategische doelstellingen vooropgesteld. De eerste luidt: PAJ start een jeugdbeweging op naar model van en in samenwerking met KSJ-KSA-VKSJ, om enerzijds allochtone nieuwe-Belgenkinderen of -jongeren de mogelijkheid te bieden deze werksoort te leren kennen en om anderzijds KSJ en andere relevante actoren de gelegenheid te bieden ervaring en kennis op te doen met betrekking tot het werken met deze specifieke doelgroep. Het project wordt geconcretiseerd in volgende operationele doelstellingen: PAJ rekruteert vrijwilligers die samen de leiding van de op te richten jeugdbeweging zullen vormen. PAJ zal de deskundigheid van de vrijwilligers verhogen door hen vorming aan te bieden. PAJ rekruteert leden voor de jeugdbeweging en PAJ ontwikkelt een activiteitenaanbod voor de leden van de jeugdbeweging.

Daarnaast is er een tweede strategische doelstelling: vanuit zijn maatschappelijke functie zal PAJ in functie van dit project streven naar zowel de samenwerking met andere jeugdwerkactoren als de uitwisseling van informatie en deskundigheid. Dat wordt geconcretiseerd in twee operationele doelstellingen: om de uitwisseling van informatie en deskundigheid te bevorderen zal PAJ in samenwerking met KSJ een focusgroep oprichten met relevante actoren om het project inhoudelijk en methodologisch te ondersteunen. PAJ bundelt de ontwikkelde en toegepaste methodieken tot een instrument dat ter beschikking kan worden gesteld van de verschillende koepels van jeugdbewegingen en de relevante actoren.

Het jeugdwerk is bij uitstek een omgeving van ontmoeting en experiment. Hier ontmoeten allochtoon jeugdwerk en jeugdbeweging elkaar in zo'n experiment. Ook de traditionele jeugdbeweging ontmoet de nieuwe-Belgenjeugdbeweging: ze leren van elkaar. Jeugdbeleid is ruimte geven aan nieuwe ideeën en nieuwe vormen. Jeugdbeleid rekent niet af op het resultaat, maar op de inspanning. De inspanning is hier net gericht op het versterken van de

vaardigheden van kinderen en jongeren die zij nodig hebben in onze samenleving, via de jeugdbeweging. Dat gebeurt via het smeden van allianties tussen een koepel van allochtone jeugdverenigingen en drie jeugdbewegingen, door het slaan van bruggen. Het uiteindelijke doel is te komen tot jeugdbewegingen die een spiegel zijn van de samenleving.

Samen met minister Bourgeois beklemtoon ik dat het uiteindelijke doel van het project is en moet zijn dat nieuwe-Belgen- en andere jeugdverenigingen elkaar zouden moeten bestuiven en uitgroeien tot echte buurtverenigingen. Dit is een stap in die richting, een stap die uiteraard in overeenstemming is met de doelstellingen van het integratiebeleid van minister Bourgeois en heel de Vlaamse Regering.

Ik ga er uiteraard van uit dat het in het Nederlands zal gebeuren, dat is evident. Veel van die nieuwe-Belgenkinderen spreken trouwens Nederlands en in Antwerpen bovendien zeer goed. Er is geen reden om te denken dat die nu plotseling in een andere taal iets zouden doen. We volgen dat op, dat spreekt ook voor zich. Daarom is het ook een proefproject. Er is ook een stuurgroep. Het is er om ervan te leren.

U weet dat de jezuïeten en ik wat gemeen hebben. Een mooie uitspraak van de jezuïeten is: 'Une bonne action n'est jamais perdue.' Begrijpt u dat, mijnheer Janssens? Zeer goed.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Minister, bedankt voor uw antwoord. Als N-VA willen we dit proefproject BorgerJong een kans geven omdat we ervan overtuigd zijn dat enkel samenwerking ertoe kan leiden dat deze jongeren snel hun weg zullen vinden naar het reguliere jeugdwerk. We zijn heel voorzichtig positief, als dit inderdaad een inclusief project wordt, dat wil toeleiden naar klassieke jeugdbewegingen, zonder het oogmerk om daarnaast een aparte jeugdbeweging op te starten.

De signalen van onder meer de KSA, die te kennen heeft gegeven dat ze hun model willen toepassen op deze jeugdgroep, zijn alvast een goed begin. Waar we wel op willen hameren, is dat dit project voor iedereen moet openstaan en niet enkel voor allochtone jongeren.

Minister Pascal Smet: Dat is ook zo.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Het kan onder geen enkele voorwaarde worden aanvaard of het mag niet de bedoeling zijn om in de toekomst andere dan deze geïsoleerde jeugdgroepen te creëren. Zo niet, gaat dit regelrecht in tegen het inburgeringsbeleid waar wij als partij voor staan. We hopen dat dit project een tussenstation zal blijken dat enkel meer en betere integratie in het reguliere jeugdwerk bevordert.

Het gaat over jongeren tussen 10 en 13 jaar. Als zij ouder worden dan 13 jaar, schakelen ze zich dan automatisch in in de jeugdbeweging van KSA? Blijkbaar zouden er ook oudere leeftijdsgroepen van start gaan. En is dat gemengd?

Minister Pascal Smet: Het is de bedoeling om het gemengd te maken.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Is het ook zo dat ze samen in hetzelfde gebouw zitten met de KSA?

Minister Pascal Smet: Ik heb het volgende voorstel. U stelt heel wat praktische vragen, ik denk dat we ook wel vertrouwen moeten hebben in onze jeugdbewegingen. Nog eens, als de KSJ en KSA – die hierin toch al heel wat ervaring hebben – willen meedoen, dan vraag ik om hun vertrouwen te geven. Geef deze mensen een kans, het is een proefproject, en dat zal gebeuren met vallen en opstaan, maar dat is ook de definitie van een proefproject. Laat ons misschien volgend jaar kijken hoe ze het doen en hoe ze zelf uitleggen wat ze ervan hebben geleerd, want dat lijkt mij relevant.

Ik begrijp dat u die vragen stelt, maar ik kan en zal er vandaag geen antwoord op geven, want dat heeft geen zin. Ik heb als minister van Jeugd vertrouwen in onze jeugd in Vlaanderen. Het gaat hier over georganiseerde jongeren die toch al heel wat geschiedenis hebben die aantoont waar ze mee bezig zijn, en die jongeren willen nu een goede zaak doen. Geef hun dat

vertrouwen. U zegt zelf dat u positief bent en laat ons kijken hoe het loopt en dan conclusies trekken.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, bedankt voor uw uitvoerig antwoord. Er zijn inderdaad heel veel vragen en het zal met vallen en opstaan gebeuren. Ik ben ook a priori niet tegen een allochtone jeugdbeweging, maar ik ben er niet vertrouwd mee.

Ik ga ermee akkoord dat we iets moeten durven te veranderen, want we hebben twintig jaar lang geprobeerd om alles in te passen, maar dat bleek niet voldoende. Er is vooruitgang in diversiteit maar niet voldoende, en het is goed om iets anders te proberen. Het moet wel goed worden geëvalueerd en we moeten weten hoe vaak de stuurgroep samenkomt, we moeten goed opvolgen om snel te kunnen bijsturen bij ontsporing. Ik volg u deels in deze piste, ik geef u het vertrouwen, maar ik hoop dat we er in de commissie verder over kunnen debatteren en het ook evalueren.

We kunnen ook een kijkje nemen achter de schermen, want het is altijd ter plaatse dat het moet gebeuren. Ik ben jarenlang in de jeugdbeweging geweest, dus ik weet hoe het er daar aan toegaat. Misschien moeten er wel eisen worden gesteld zoals een minimum van samenwerking met andere organisaties, bijvoorbeeld een eetfestijn of spelletjesnamiddag, of misschien geen eisen, maar eerder duidelijke doelstellingen.

Ik vind het kort door de bocht als we alleen kijken naar culturele afkomst. Zal er dan geen vraag komen voor een aparte jeugdbeweging voor kansarmen?

Minister Pascal Smet: Die bestaan al deels.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Maar die zijn toch niet gesubsidieerd?

Minister Pascal Smet: Jawel. We moeten oppassen dat we geen middenklasse- of aso-redenering houden, want dat is natuurlijk maar een weerspiegeling. Ik ben zelf – ik zal het nog maar eens zeggen – een arbeiderskind en codes zijn verschillend, leefwerelden zijn verschillend en spelculturen zijn verschillend.

Natuurlijk vinden we dat iedereen op het einde samen moet zijn, dat is ook zo, en ik blijf daar ook naar streven. Maar er zijn wel stappen die je moet zetten op weg daar naartoe. Als het om de vrouwenbeweging, de arbeidersbeweging of de homobeweging gaat, dan is het allemaal geen groot probleem. Die zijn ook ergens begonnen, maar zijn niet langer exclusief, ze veranderen of ze verdwijnen, en daarbij kennen zij ook heel wat tussenfasen.

Over integratie en migratie ken ik – in alle bescheidenheid – vanuit mijn professionele verleden heel wat. Ik heb altijd onthouden dat landen als Canada, Amerika, Australië – allemaal echte ‘nation building migration’ landen – inzetten op integratie. Daar ziet je dat integratie een individueel gegeven is en tegelijkertijd ook een collectief gegeven, een gemeenschapsgegeven. Soms moet men die stap nu eenmaal durven te zetten.

Het bestaat allemaal, en er is een veel grotere diversiteit dan men denkt. We moeten de doelstelling blijven nastreven, maar vooropstellen dat we het willen en dat het zo moet, dat zeggen we al twintig jaar, en er is nog niets veranderd. We kunnen het nog twintig jaar zeggen, maar er zal dan nog niets veranderen, en ik verkies stappen vooruit te zetten.

Ik ben heel blij dat u erkent dat het met vallen en opstaan zal gaan. We zullen het goed moeten opvolgen, en de organisaties willen dat ook. Laat ons hun vertrouwen geven om te kijken hoe het gaat, want er is bij het jeugdwerk heel wat nood aan.

Trouwens, niet alle scoutsverenigingen zijn allemaal hetzelfde, noch qua mensen, noch qua werking. Er zijn ook bewegingen specifiek voor mensen met een beperking, specifieke jeugdbewegingen, en dan kun je ook zeggen dat het daar niet mag. Ik heb geleerd van die kansarme mensen, van mensen met een beperking bij de scouts of bij andere organisaties dat ze soms vragen om zich gewoon thuis en gemakkelijk te voelen.

We mogen die drempels niet te groot maken. Het is de bedoeling samen te komen. Daar ben ik het absoluut mee eens. Maar daar zullen we wel wat stappen voor moeten zetten. De finaliteit is alleszins heel duidelijk. Die mogen we nooit loslaten. Het zal pas een probleem worden wanneer je de finaliteit loslaat. Het is de bedoeling uiteindelijk alles samen te brengen, maar dat zal in stappen gebeuren.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik ben blij met uw extra toelichting. Ik wil u toch vragen te blijven inzetten op de huidige jeugdwerking. Zij doen goede zaken. Elke stap vooruit die zij zetten, is meegenomen. We willen vertrouwen geven in het ene project, maar vragen u de andere projecten niet te vergeten.

Minister Pascal Smet: U hebt gelijk. Het is een meersporenbeleid.

De voorzitter: De heer Janssens heeft het woord.

De heer Chris Janssens: Mijnheer Segers, u verwijt mij selectief te citeren omdat ik enkel heb verwezen naar uw vraagstelling tijdens het debat in de commissie van februari vorig jaar. Om u een plezier te doen, zal ik citeren uit wat u zei na het antwoord van de minister in diezelfde commissie van vorig jaar. U zei toen: “Voorlopig houden we nog even de boot af. Als het concreet wordt doorgevoerd zoals u het daarnet hebt omschreven, is dat dan toch niet tegenstrijdig met wat er in het inburgeringsbeleid gebeurt?” Wel, ik zal die vraag onomwonden voor u beantwoorden: uiteraard is dat in strijd met alles waarvoor eender welk inburgeringsbeleid staat of hoort te staan.

Er is hier al een aantal keren gegoocheld met een aantal termen: integratie, inburgering, enzovoort. Ik heb die termen zojuist opgezocht op de online-editie van Van Dale. Wat is ‘integratie’? Integratie is het opnemen in een groter geheel. Wat is ‘inburgering’? Inburgering is – of zou toch moeten zijn – de wijze waarop mensen zich aanpassen aan een nieuwe woonomgeving.

Dat is volgens mij net de kern van het probleem: te veel grote groepen allochtonen weigeren zich aan te passen aan de nieuwe woonomgeving, aan die Vlaamse lexicultuur, zoals dat van hen toch mag worden verwacht. Zij blijven blijkbaar liever al te veel in hun eigen structuren opereren en nu dus ook in een geïsoleerde jeugdbeweging, en dan ook nog met goedkeuring en subsidiëring van de Vlaamse Regering. Dat had onze fractie niet verwacht van een regering die toch een N-VA’er heeft als minister van Inburgering. Dat hadden wij niet verwacht van een partij als de N-VA, die bij het schrijven van het Vlaamse regeerakkoord in 2009 van inburgering en integratie een hoofdpunt heeft gemaakt.

Daarom wil ik ook even verwijzen naar de beleidsbrieven van minister Bourgeois. Minister, u geeft hier een gecoördineerd antwoord. Ik verwijs naar een citaat uit de beleidsbrief van minister Bourgeois die zich blijkbaar helemaal kan vinden in uw antwoord. In zijn meeste recente beleidsbrief Inburgering en Integratie, van 2012-2013, zegt hij op bladzijde 18: “In een aantal Vlaamse steden en gemeenten zien we een tendens dat mensen van vreemde herkomst zich meer en meer op de eigen gemeenschap terugplooiën, zelfs indien zij al tot de derde of vierde generatie behoren en dus al lang geen doelgroep van het integratiebeleid meer zijn. We zien kenmerken van structurele, ruimtelijke en sociale segregatie opduiken. Sociale contacten beperken zich in grote mate tot de eigen groep en groepen hebben eigen voorzieningen.” Hij omschrijft daar helemaal wat die aparte allochtone jeugdbeweging BorgerJong in de toekomst zal zijn. Wij hadden van de partij en zeker van de N-VA-minister meer weerwerk verwacht. Quod non.

Minister, u zegt dat het een proefproject is dat met vallen en opstaan zal gebeuren. Dat is natuurlijk het verhaal van het integratiebeleid van ettelijke decennia: telkens heel hard vallen en dan weer stilletjes overeind komen. Maar vooral de blutsen en builen van het vallen blijven overeind.

Men heeft het over een tussenstap, opstart, enzovoort om te benadrukken dat het geen definitief gegeven zal zijn. Hoelang kan, zal en mag die tussenstap volgens u dan duren? Wanneer wil men tot die finaliteit van een zogenaamde universele jeugdbeweging komen? Welke timing stelt u voorop? Welke garantie geeft u dan dat dit ook een gemengde jeugdbeweging zal zijn, waar zowel meisjes als jongens in thuis zullen en mogen horen en ze niet, zoals vaak volgens islamitische gebruiken, apart van elkaar zullen moeten spelen?

De voorzitter: Mevrouw De Ridder heeft het woord.

Mevrouw Annick De Ridder: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben tevreden met uw bevestiging van de eindbedoeling: het samenwerken en samenleven van alle mogelijke etnische groeperingen in ons land.

Mijnheer Kennes, uw vergelijking alsof een afspiegeling van de maatschappij gelijk zou staan aan de Freie Deutsche Jugend in de DDR, vind ik wel wat kort door de bocht – en dan druk ik mij nog zacht uit.

Minister, ik ben dus blij dat zo'n afspiegeling van de maatschappij, of het nu een jeugdbeweging, school of wijk is, de bedoeling is van dit beleid. Anders zou het maar triestig zijn.

U bevestigt ook heel nadrukkelijk dat het een stappenplan is, een overgangssituatie en dat het einddoel gelijk is, maar de weg daarheen anders. Daardoor blijf ik wel wat op mijn honger zitten. U hebt mijn vragen niet beantwoord. U hebt gezegd dat het een stappenplan is met de bedoeling samen te brengen. Maar ik had graag wat meer informatie gekregen. Op welke manier wordt de koppeling gemaakt naar de uiteindelijke subsidievoorwaarden? Wordt gezegd dat dit voor twee jaar is, voor drie jaar is? Wordt gezegd dat men op een bepaalde termijn tot het einddoel van één gemengde jeugdbeweging moet komen, in samenwerking met de jeugdbewegingen die u opsomt en die meteen ook kunnen worden geresponsabiliseerd? Ik mis dat een beetje.

In 2004-2005 heb ik al vragen gesteld over de andere gesubsidieerde zelforganisaties. De afgelopen decennia slagen we er maar niet in om een inclusief beleid te krijgen waarin iedereen samen hoort. De vraag is natuurlijk hoe we daartoe komen. Dergelijke initiatieven moeten beperkt zijn in de tijd, met een duidelijk meetbaar einddoel dat verdergaat dan een gemeenschappelijke wafelbak. Vaak wordt er dan, samen met de reguliere organisaties, een wafelbak of een barbecue georganiseerd, en dat is dan de samenwerking. Neen, het einddoel moet een afspiegeling van de maatschappij zijn. Ik hoop dat we dit nooit loslaten. Als we het beeld loslaten van verenigingen die een afspiegeling zijn van de samenleving, dan laten we ook iets los van ons idealisme en van ons droombeeld over hoe de maatschappij er zou moeten uitzien. Dat zou ik zeer erg vinden, zeker op het politieke niveau, waar we allemaal worden geacht nog idealistisch te zijn.

De voorzitter: De heer Mahassine heeft het woord.

De heer Chokri Mahassine: Voorzitter, minister, collega's, er zijn al heel wat dingen verteld waarbij ik me kan aansluiten.

Het is vooral van belang om heel veel dingen te weten te komen. Op welke wijze worden allochtone jongeren het best bereikt? Op welke manier worden zij in een jeugdbeweging het best begeleid? Er kan heel veel van elkaar worden geleerd, wat we dan ook echt moeten toepassen en integreren in de werkingen. Het is ook goed dat traditionele organisaties en verenigingen hieruit kunnen leren, en omgekeerd. Ik verwacht daar wel wat van. Ik verwacht dat we vernieuwend zullen werken. Onze jeugdbewegingen zijn koploper in Europa, en zelfs in de wereld, geweest voor de integratie van arbeidersjongeren. Er is nu ook de uitdaging om allochtone jongeren op de sporen te krijgen. We mogen niet opzij kijken en doen alsof het probleem zichzelf gaat oplossen en ze verplichten om zoals wij te denken, te eten en te leven en te denken dat het wel zal lukken als we maar genoeg op hun kop kloppen. Ik verwacht dat we stappen zullen zetten en dat we er als overheid heel goed op zullen inspelen. We moeten

ervoor zorgen dat de mogelijkheden worden gecreëerd om veel tussenstappen te zetten, dat alles goed wordt opgevolgd en dat er veel met elkaar wordt overlegd, zodat we veel van elkaar kunnen leren om jongeren veel te leren, dingen die ze nodig hebben in hun groei naar volwassenheid en naar integratie in onze samenleving.

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: Minister, uit uw antwoord sprak heel duidelijk het geloof dat dit mogelijk nieuwe pistes kan aanreiken. Ik had nog een bijkomende vraag: zijn er afspraken gemaakt met PAJ of met de koepel KSJ-KSA-VKSJ over communicatie van de goede voorbeelden? U bent zeer enthousiast. U zegt dat we vertrouwen moeten hebben. Ik wil daarin meegaan, maar als dit project effectief dingen zou kunnen realiseren en een grotere mix in jeugdbewegingen zou kunnen realiseren, dan vind ik ook dat de sector het op zich moet nemen of dat er duidelijke afspraken moeten zijn om te communiceren.

Ik wil me graag aansluiten bij wat mevrouw Werbrouck zei en eens naar Borgerhout gaan kijken om met onze eventuele vooroordelen te gaan luisteren en de discussie aan te gaan.

Het is niet raar dat er wordt gevraagd naar een bepaalde tijdsperiode. We hebben in ons land met tussenstappen en faciliteiten niet altijd de beste ervaringen gehad. Er moeten dus op voorhand duidelijke afspraken worden gemaakt om te vermijden dat er over twee, drie of vijf jaar mensen zullen zeggen dat we het beter zo kunnen houden.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Collega's, ik dank u voor het boeiende debat.

Integratie betekent inderdaad 'opnemen in een groter geheel', maar dat wil niet zeggen dat iedereen dezelfde moet zijn of hetzelfde moet doen. Iedereen moet wel de kans krijgen om mee te doen en te participeren. Als je ziet dat er verschillen zijn tussen scouts, Chiro, KSJ, KLJ, KAJ, dan denk ik dat we geen schrik moeten hebben voor een jeugdbeweging met een eigen pedagogie, methodiek en rekruteringsbasis. Als op een bepaald moment het woord 'jongere met een allochtone achtergrond' opduikt in de debatten, dan moeten we daar niet bang voor zijn.

Ik denk dat de minister met zijn oproep voor vertrouwen de juiste toon zet. Ik hoop dat de media en het parlement de mensen in Borgerhout niet op de vingers gaan zitten kijken. Een beetje vertrouwen is toch wel nodig. Jeugd heeft ruimte nodig om innovatief en experimenterend te werken. Gun die mensen dat.

Ik wil me ook aansluiten bij de waarderende woorden voor KSJ, KSA en VKSJ, die dit project mee mogelijk maken.

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers: Minister, bedankt door de toelichting die in de lijn ligt van de discussie die we hierover vorig jaar ook hebben gevoerd. Toen was alles nog onduidelijker. Het moest nog een proefproject worden. Nu is er een proefproject en praten we in dezelfde zin. In die context kunnen we ons erbij aansluiten, net zoals bij de opmerkingen van mevrouw Werbrouck en mevrouw Godderis over de tussentijdse evaluatie en opvolging. Dat spreekt voor zich.

Ten aanzien van de collega's van het Vlaams Belang wil ik nog een opmerking maken over inburgering als opstap naar integratie. Als jeugdwerk een belangrijk element is – en dat blijkt uit de studie van de Raad van Europa, waar heel de discussie vorig jaar uit ontstaan is – dan is dit juist een belangrijk instrument om allochtonen te betrekken. Het is een proefproject dat wat ons betreft alle kansen mag krijgen en dat volledig aansluit bij het inburgeringsbeleid dat onze minister voert. Ik zie er echt geen enkele tegenspraak mee – maar zo kunnen we blijven discussiëren natuurlijk.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Wat de termijnen betreft: hoe rapper hoe beter. Maar ik denk dat het de tijd nodig zal hebben die het nodig moet hebben.

Er is een jaarlijkse subsidiëring. Het project moet dus jaarlijks herbekeken worden. Er werden inderdaad afspraken rond evaluatie gemaakt.

Ik sluit me nogmaals aan bij de heer Kennes inzake het vertrouwen. Het gaat om jonge mensen die heel wat engagement opnemen. Laten we hen niet overladen, laten we hen de kansen geven. Het klopt dat we dit moeten opvolgen, en dat gebeurt ook. Daar werden afspraken over gemaakt.

De voorzitter: De interpellaties en de vragen om uitleg zijn afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de evaluatie van de proeftuinen Jeugd uit het Participatiedecreet - 1735 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Voorzitter, minister, mijn vraag gaat over een aantal elementen uit het Participatiedecreet. Een element is hier de afgelopen jaren al een aantal keer aan bod geweest. In 2011 heb ik u geïnterpelleerd over de evaluatie van het Participatiedecreet, en vorig jaar in juni heb ik u een opvolgvraag gesteld. Ook tijdens de bespreking van de begroting 2013 hebben we met u van gedachten gewisseld over de toekomst van de proeftuinen Jeugd uit het Participatiedecreet.

In uw beleidsbrief Jeugd 2013 had u het volgende geschreven met betrekking tot de beleidsrealisaties in 2012: “Binnen de proeftuin Jeugd werden de bredeschoolprojecten voor een derde en laatste maal verlengd tot het einde van het schooljaar 2012-2013. De proeftuinen Armoede werden eveneens voor een laatste maal verlengd. Ten slotte werden er twee projecten goedgekeurd die een grootschalig jeugdevenement realiseerden. Naar aanleiding van de evaluatie van het Participatiedecreet vond er in 2012 overleg plaats tussen mezelf en mijn collega-ministers van Cultuur en Sport. Het Participatiedecreet is geëvalueerd. Via een mededeling aan de Vlaamse Regering heb ik samen met mijn collega-ministers bevestigd voor Cultuur en Sport een gezamenlijk plan van aanpak voorgesteld. We willen de sterktes behouden en waar mogelijk optimaliseren. De evaluatie van het Participatiedecreet leidde tot het gezamenlijk engagement om het decreet bij te sturen, te optimaliseren en te versterken in functie van transversaliteit en het versterken van de aandacht voor kansengroepen en hierbij duidelijke werkafspraken te maken.”

Qua beleidsopties voor 2013 formuleerde u: “De beide proeftuinen lopen in 2013 af. Aangezien deze proeftuinen bij uitstek lokale projecten zijn, is het vanaf 2014 aan de steden en de gemeenten om deze projecten al dan niet verder te subsidiëren. Als Vlaams minister van Jeugd zit ik in het najaar samen met de besturen van de desbetreffende gemeente om het gesprek hierover op te starten. De bredeschoolprojecten lopen tot het einde van het schooljaar 2012-2013. In het najaar van 2012 zal ik mijn actieplan ‘diversiteit in het jeugdwerk’ lanceren, waarin ik de acties uit verschillende beleidsplannen voor 2013 en 2014 bundel en concretiseer, maar ook aanvullende acties opneem om verder in te zetten op diversiteit binnen het jeugdwerk. Een ambtelijke werkgroep buigt zich over de mogelijke aanpassingen van het Participatiedecreet. In 2013 zal een ontwerp tot aanpassing van het decreet aan de Vlaamse Regering worden voorgelegd.”

Maar tijdens de bespreking van de begroting 2013 werd in het verslag het volgende opgenomen. Ik citeer ook hier om de verschillende elementen even te kunnen aanhalen: “Er is

ook een kleine, belangrijke begrotingsaanpassing gebeurd, met name in verband met de proeftuinen. Voor de periode 2008-2012 ging het om proeftuinen Brede School en proeftuinen die kansengroepen stimuleren tot en begeleiden bij het ontwikkelen van jeugdverenigingen. Ze lopen af in het voorjaar van 2013. De gemeentebesturen zouden vanaf maart 2013 de subsidiëring van de projecten, indien positief geëvalueerd, voortzetten. Op 24 november 2012 ga ik daarover in gesprek met de respectieve burgemeesters en schepenen van Jeugd van Leuven, Eeklo, Roeselare, Antwerpen en Aalst.”

“De middelen op het begrotingsartikel ‘Participatiebeleid jeugd’ werden herschikt naar het artikel ‘Allerhande subsidies jeugd’ om de minister in de mogelijkheid te stellen alsnog voor de financiering van de projecten in te staan ter overbrugging van de overgangperiode tot het einde van het jaar 2013, mochten de gemeenten dat nalaten. Vanaf 2014 kunnen lokale besturen, conform de bepalingen van het decreet van 9 juli 2012 houdende stimulering en ondersteuning van het lokaal jeugdbeleid en de bepalingen van het provinciaal jeugdbeleid, rekenen op extra middelen voor de participatie van maatschappelijk kwetsbare jongeren.”

U merkt, minister, dat er op verschillende momenten verwezen werd naar de periode waarin we momenteel verkeren. Ik wil u daarom een aantal vragen stellen ter verduidelijking. Ik wil met name weten hoe het zit met een aantal elementen van financiering en met de huidige keuzes. Ik wil ook graag weten wat er gebeurt met het oog op de toekomst: waar staan we en waar werken we naartoe?

Minister, vandaar de volgende vragen. Hoe en wanneer werden de steden en gemeenten op de hoogte gebracht van het stopzetten van de proeftuin Brede School en de proeftuin Kansengroepen/armoede? Werd daarbij in een begeleiding voorzien voor de steden en gemeenten die de proeftuinprojecten zelf willen voortzetten via hun lokaal jeugdbeleid? Kansengroepen en jeugdcultuur zijn immers prioriteiten waar de gemeenten op kunnen intekenen. Zo ja, hoe gebeurde dit concreet? Zo neen, waarom gebeurde dit niet?

Wanneer stopt de Vlaamse overheid met de financiering van de proeftuin Brede School: op het einde van dit schooljaar, eind juni, bij het begin van het nieuwe schooljaar, vanaf 1 september 2013, of vanaf 1 januari 2014? En is dit voor alle steden en gemeenten op hetzelfde moment?

Mijn derde vraag gaat over de toekomst, want het is belangrijk om te weten hoe we verder moeten gaan. Hoe ver staat u met de voorbereiding van de aanpassing aan het Participatiedecreet en hoe zult u daarbij rekening houden met het advies van de Vlaamse Jeugdraad van april 2011? Welke inhoudelijke accenten zullen worden gelegd bij de aanpassingen die gebaseerd zijn op de evaluaties en de gesprekken die hebben plaatsgevonden? Wat is hierbij de door u voorgestelde concrete timing?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: In het antwoord op uw vraag om uitleg van juni 2012 verwees ik naar drie wezenlijke aspecten, die ik ook vandaag zal herhalen. Ten eerste duidt de notie ‘proeftuin’ op het tijdelijke karakter. Ten tweede zijn de proeftuinen Brede School en de proeftuinen waarbij kansengroepen worden gestimuleerd tot en begeleid bij het ontwikkelen van jeugdverenigingen in wezen lokale initiatieven. Het is niet de bedoeling dat de Vlaamse overheid op lange termijn deze lokale jeugdinitiatieven rechtstreeks blijft financieren. Dat is een taak voor de lokale besturen. Ten derde zorgden we er via het vernieuwde decreet Lokaal Jeugdbeleid en de bepaling van het provinciaal jeugdbeleid voor dat de proeftuinen lokaal verankerd kunnen worden en zo integraal deel kunnen uitmaken van het lokaal jeugdbeleid.

Bij de opstart van de tweede generatie van de proeftuinen Brede School stond dus vast dat de subsidiëring na het schooljaar 2012-2013 zou worden beëindigd. Het ging uiteindelijk nog over vier projecten, twee in Brussel, één in Antwerpen en één in Leuven. In het besluit ter uitvoering van het nieuwe decreet houdende de ondersteuning en stimulering van het lokaal jeugdbeleid voorzie ik naast de twee decretaal bepaalde prioriteiten in een derde prioriteit,

met name het voeren van een beleid ter verhoging van de aandacht voor jeugdcultuur. Daarbij moet minimaal één van de volgende drie aspecten aan bod komen: ten eerste de wijze waarop de gemeente jeugdcultuureigen uitingsvormen van kinderen en jongeren ondersteunt, stimuleert en faciliteert; ten tweede de wijze waarop de gemeente de artistiek-expressieve beleving van kinderen en jongeren ondersteunt, stimuleert en faciliteert; ten derde het ondersteunen, stimuleren of faciliteren van jeugdwerk als een actieve partner in lokale samenwerkingsverbanden tussen onderwijs, welzijn, cultuur en jeugd.

De Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) en de gemeentebesturen waren nauw betrokken bij de proeftuin Brede School, vaak ook als partner. De toekomstige financiering van deze en andere bredeschoolprojecten kan verder worden verzekerd door de VGC en de lokale overheden. Ook heb ik vanuit mijn bevoegdheid Brussel een substantiële injectie gedaan om bredeschoolprojecten uit te bouwen in Brussel.

Alle initiatiefnemers werden geïnformeerd over het stopzetten van de proeftuinen Brede School bij de verlengingsprocedure voor het derde projectjaar, in concreto in april 2012, een jaar geleden dus. Bij de mondelinge bespreking van de subsidieovereenkomst naar aanleiding van de verlengingsprocedure werden zij geïnformeerd over de aanstaande opname van de brede school als prioriteit binnen het decreet Lokaal Beleid. De lopende bredeschoolprojecten kregen per jaar een goedkeuring van hun verlengingsaanvraag. Jaarlijks werden er subsidieovereenkomsten opgesteld waarin de looptijd van het project is opgenomen.

Voor het derde projectjaar stelde de administratie voor om de einddatum van het project te plaatsen op 15 juli 2013. Dat gebeurde om de financiële afhandeling beter hanteerbaar te maken voor de projectuitvoerders. Een brede school dient twee maanden na de einddatum van het project het inhoudelijk en financieel verslag in van het werkingsjaar. Eén bredeschoolproject had nog projectwerking gepland in de vakantieperiode. Daarom werd voor dit project 31 augustus 2013 aanvaard als einddatum. De verschillen wat einddatum betreft, gebeuren op maat van de lopende projecten en werden vastgelegd op basis van hun verlengingsaanvraag.

Voor de proeftuinen in verband met de toeleiding van arme kinderen en jongeren naar het jeugdwerk geldt hetzelfde. Ook hier zullen de lokale besturen voor de verdere financiering kunnen instaan indien ze deze projecten positief beoordelen. Dit beantwoordt namelijk aan die andere Vlaamse beleidsprioriteit voor het lokaal jeugdbeleid, namelijk de bevordering van de participatie aan het jeugdwerk van kinderen en jongeren in maatschappelijk kwetsbare situaties.

Omdat de financiering van deze proeftuinen reeds eind maart afliep, hebben wij de lokale besturen een aanbod gedaan. Indien zij deze projecten zouden blijven financieren, dan zouden wij hen voor de periode tot het eind van dit jaar de nodige middelen geven om de brug te maken naar 2014. Spijtig genoeg bleken een aantal gemeentebesturen niet bereid om hierop in te gaan, wat uiteraard volledig tot hun autonomie behoort. In de andere gemeenten is de continuïteit wel verzekerd.

Inzake begeleiding zijn er specifiek voor de proeftuinen Armoede gesprekken geweest met de lokale besturen naar aanleiding van de overgangsmaatregel. Verder konden en kunnen deze verenigingen ook altijd rekenen op de ondersteuning van Uit De Marge die hiervoor al eerder een specifieke taak kreeg.

De bredeschoolprojecten werden mede opgevolgd door het Steunpunt Diversiteit en Leren. Daarnaast namen de Afdeling Jeugd en diverse andere actoren talrijke initiatieven met het oog op het vernieuwde decreet Lokaal Jeugdbeleid. Het gaat niet om een specifieke begeleiding, maar wel om een opname in algemene en duurzame ondersteuning en vormingsinitiatieven.

Op 30 maart 2012 deelde ik samen met de ministers Schauvliege en Muyters de verschillende evaluatiedocumenten mee aan de Vlaamse Regering en hebben we de richting aangegeven

waarin wij verder willen gaan. Vervolgens werd een ambtelijke werkgroep opgericht die de regelgeving screende en concrete voorstellen tot bijsturing formuleerde. Deze voorstellen worden nu tussen de ministers besproken. In grote lijnen volg ik het advies van de Vlaamse Jeugdraad inzake het Participatiedecreet vooral wanneer het erover gaat om enkel de sectoroverschrijdende en flankerende maatregelen en bijhorende middelen te behouden in het Participatiedecreet. Verder is er de noodzaak om de proeftuinen structureel in te bedden en het belang van een goede samenwerking en afstemming tussen de beleidsverantwoordelijken voor cultuur, jeugd en sport.

Minister Schauvliege is coördinerend minister en bereidt het dossier momenteel voor om intern advies te vragen aan de Inspectie van Financiën.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik ben blij dat er overleg is met de lokale besturen over die projecten. Het is interessant om incentives te geven en projecten te stimuleren vooral wanneer het over boeiende en vernieuwende projecten gaat. Het is goed wanneer een incentive wordt gegeven bij de opstart, maar voor een lokaal bestuur blijft het wel zoeken hoe het verder moet gaan met een project. Dat is niet altijd gemakkelijk. Het is dan ook belangrijk dat de overgang goed wordt begeleid en ondersteund.

Ik heb begrepen dat de einddatum 15 juli 2013 in principe is, maar dat alle gemeenten de mogelijkheid krijgen om te overbruggen tot eind van dit jaar.

Minister Pascal Smet: Voor Kansarmoede.

Mevrouw Tinne Rombouts: Enkel voor Kansarmoede? En waarom niet voor de Brede School? We willen dat de lokale besturen dit overnemen. We zitten echter met een nieuw lokaal beleidsplan en met een nieuw decreet dat ingaat op 1 januari 2014. Dat betekent dat wij tot juni ondersteuning bieden en dan gedurende een halfjaar een 'gap' laten tot het einde van het jaar. Intussen is ook het nieuwe schooljaar begonnen.

Minister Pascal Smet: Daar is ons nooit een uitdrukkelijke formele vraag over gesteld. En het is te laat om dat nu nog te doen.

Mevrouw Tinne Rombouts: Ik hoop dat die projecten daardoor niet in de problemen komen. Als we incentives geven tot de helft van het jaar en een halfjaar overbrugging, dan is er niet in een financiering voorzien. Pas vanaf 1 januari 2014 krijgen de gemeenten te maken met het nieuwe decreet. Ik hoop dat de projecten die eventueel in nood zouden geraken, worden ondersteund.

Het is een beetje jammer dat er een verschil is tussen de twee. Ik begrijp niet goed waarom Brede School en Kansarmoede apart worden bekeken omdat het allebei proeftuinen zijn en omdat de methodiek gelijklopend is. Ik hoop dat er geen problemen zijn en indien wel, dat die eventueel kunnen worden besproken.

Ik heb begrepen dat er in maart vorig jaar voorbereidende besprekingen zijn geweest, dat de evaluatienota's werden samengebracht, en dat een ambtelijke werkgroep het werk heeft gedaan. Klopt het dat de discussie nu is afgerond?

Minister Pascal Smet: De discussie loopt nog. Er wordt nu voorbereid om advies te vragen. De discussie kan blijven lopen.

Mevrouw Tinne Rombouts: Hebt u een idee welke timing daaraan is verbonden?

Minister Pascal Smet: Minister Schauvliege is coördinerend minister.

Mevrouw Tinne Rombouts: Ja, maar ik veronderstel dat dat in overleg wordt besloten.

Minister Pascal Smet: De minister die de dans leidt, kan de agenda en de timing beter leiden. We zullen haar vragen wat de timing is.

Mevrouw Tinne Rombouts: Kunt u mij die overmaken?

Minister Pascal Smet: Ja, of u kunt het ook zelf vragen. Ik zal het haar ook vragen.

Mevrouw Tinne Rombouts: Ik kan uiteraard een vraag stellen aan de ministers van Sport, Cultuur en Leefmilieu.

Minister Pascal Smet: U moet het enkel aan minister Schauvliege vragen omdat zij voor ons alle drie de coördinatie doet.

Mevrouw Tinne Rombouts: Oké, maar ik reken erop dat alle discussies lopen. Als dat niet zo is, kan ik dan een nieuwe vraag stellen?

Minister Pascal Smet: U mag altijd een vraag stellen.

Mevrouw Tinne Rombouts: Oké, dank u wel.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■